

der allerede føres mellem Europas Stormagter og tildeels ikke langt fra vore Grænser. Dyb Befymring fylder derfor ogsaa hver danskt Mandts Hjerte ved Erindringen om den uheldige Stilling, Ministeriet indtager ligeoverfor Rigsdagen og Folket, og en saadan Stillings ugunstige Indvirkning under forandrede politiske Forhold, især da vore indre Anliggender ingenlunde ere saaledes ordnede, at det rolig kunne see en befrygtet Krig imøde.

Allernaadigste Konge! Ubeskrænket Tillid til Deres Majestæt fylder vore Hjertes, og Intet skal røkke den Kjarlighed, hvormed Folket, i den fuldeste Overbeviisning om Deres Majestæts ophøiede, agte Fædrelandsfind og utrættelige Iver for Folkets Vel, hænger ved Dem. Det er i denne Tillid og Kjarlighed, vi søge vor Beroligelse, og det er disse, der lade os henvende os til Deres Majestæt med Forvisning om, at vore Duffer ei lyde forgjæves for den Fyrstes Dren, der har det i Sandhed skjønne Valgsprog: „Folkets Kjarlighed min Styrke“. — Men, allernaadigste Konge! vi forvente ogsaa Tillid og støtte til vor Forventning paa Beviisigheden om den fulde Trost, der ei styer nogetsomhelst Duffer, hvoraf vi føle os gjennemtrængte mod Dem, vor retmæssige Herre, og mod vort Fædreland. Stolende trygt paa Deres Majestæt, tør vi og haabe, at De stoler paa os. Kongen med Folket og Folket med Kongen, og Gud med Begge, det er Klippen, hvorpaa vi bygge Haabet om Danmarks Frihed, Held og Lykke.

Dog, endnu en Befymring trykker vore Hjertes. Vi kunne vel, som vi derimod have Deres Majestæts egen Forsikring, ingen Tillid fæste til Rygtet om, at Kronens Byrde synes Deres Majestæt for tung, og desuagtet foruroelige de idelige Gjentagelser os nok til af inderste Hjerte at bede Dem: ei at nedlægge Scepteret, saalænge Gud, som vi haabe for en lang Fremtid, under Dem

at føre det til Velsignelse for Land og Folk.

Og nu, allernaadigste Konge! slutte vi med den Bøn til Deres Majestæt, at De vilde fjerne vor Frygt og vore Befymringer ved at omgive Deres ophøiede Person med Raadgivere, der nyde større Tillid hos Folket, og som vi ligesom frem maatte siige det, være mere undersaatlig Hengivenhed for Kongen og Kjarlighed til Grundloven end de nuværende, saa Sammenhold og Sammenvirken mellem Regjering og Rigsdag kunde føre til, at vore indre saavel som ydre Forhold ordnes og sikres paa en for Konge og Land lige tilfredsstillende heldbringende Maade.

Formanden: Dagsordenen er saaledes udtømt; men, sænd jeg angiver Dagsordenen for næste Møde, har jeg et Forslag at gjøre Thinget, som jeg ønsker afgjort i Mødet imorgen. De Eldre i Thinget ville erindre, at, da Statsrevisorerne, havde afgivet deres Beretning med Hensyn til Statsregnskabet for Finantsaaret 1850—51 og gjort de Indstillinger til Thingenes grundlovmæssige Bestumning, som det sandt passende, blev der nedsat et Udvalg, saavel i Folkethinget som i Landsthinget, for at tage under Overveelse, hvorledes der skulde forholdes med denne Sag. Disse to Udvalg afgave, efter Conference med hinanden, en ligelydende Betænkning, som ved Thingenes Bestumning blev ophøiet til en Lov for Samme og indeholdt, at det overlodes til Formændene selv at bestemme, i hvilket Thing Sagen først skulde afgjøres, hvorefter der skulde nedsettes et Udvalg, som skulde afgive sin Betænkning, og derefter Bestumning toges. Dette sandt saaledes Sted med Hensyn til Statsregnskabet for Aaret 1850—51, og der er, saavidt jeg skjønner, ikke nogensomhelst Grund til, ved Behandlingen af den Beretning, som Statsrevisorerne nu have afgivet for Statsregnskabet for 1851—52, at afvige fra den Fremgangsmaade, som dengang blev